

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.873 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 maart 2009 tot weigering van afgifte van een visum, haar ter kennis gebracht op 6 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die loco advocaat S. CARACASSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Chinese nationaliteit te zijn.

Op 27 juli 2005 dient verzoekster een visumaanvraag type C (kort verblijf) in, met als garant mevrouw C.Y.E.

Op 19 augustus 2005 wordt de aanvraag geweigerd.

Op 14 december 2007 dient verzoekster een visumaanvraag in type C (kort verblijf) in, met als garant mevrouw C.Y.E.

Op 18 december 2007 wordt de visumaanvraag afgesloten met een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van afgifte van een visum.

Op 19 februari 2008 dient verzoekster opnieuw een visumaanvraag in.

Op 22 december 2008 dient verzoekster opnieuw een visumaanvraag in type C (kort verblijf) in, met als garant mevrouw C.Y.E.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van afgifte van een visum.

Op 3 maart 2009 dient verzoekster opnieuw een visumaanvraag in.

Op 5 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Motivatie:

Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste

Geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager

(…)”

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat de motivering van de beslissing onvoldoende en zelfs niet correct is, dat in elk geval de burger duidelijk dient te begrijpen waarom een administratieve beslissing werd genomen en hoe deze gemotiveerd werd, dat dit in casu duidelijk niet het geval is. Verzoekster vervolgt dat de garant volgende solvabiliteitsbewijzen had voorgelegd:

- loonfiches:
 - december 2008: 1.148, 75 EUR
 - januari 2009: 915,88 EUR
 - februari 2009: 924,10 EUR
- huurinkomsten:
 - 425 EUR per maand
 - 763 EUR per maand
- kindergeld: 235 EUR
- loon van de echtgenoot: 1.000 EUR

Vervolgens poneert verzoekster dat zij een bewijs had neergelegd op de Belgische ambassade dat zij 4.000 EUR op haar rekening had. Zij wijst er ook op dat de solvabiliteit van mevrouw C. zelfs verhoogd is in vergelijking met vorig jaar omdat zij nu slechts 2

kinderen ten laste heeft en vorige jaren nog 4 kinderen ten laste had. Concluderend stelt verzoekster aldus niet te begrijpen waarom haar in maart 2008 een visum wordt toegekend terwijl zij nu over meer inkomsten beschikt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel (artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de Verordening 562/2006/EG) en het feit dat er geen bewijs is van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Eerstens lijkt verzoekster kritiek te geven op de motivering waar die stelt wat volgt:
"Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste"

Verzoekster meent dat er wel degelijk voldoende solvabiliteitsbewijzen werden voorgelegd van de garant.

Dienaangaande blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster inderdaad de door haar opgesomde loonfiches op naam van haar garant heeft bijgebracht. Verder blijkt dat zij een verklaring van betaling van maandelijkse huur op naam van een bepaalde persoon voortbracht, doch dat deze verklaring niet vermeldde aan wie de huur werd betaald, noch werd de handtekening gelegaliseerd, zodoende dat hier geen rekening mee kon gehouden worden. Verder blijkt ook dat verzoekster de inkomsten van 2007 van de echtgenoot van de garant voorlegde.

Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij een bewijs voorlegde van een huurinkomst van 763 EUR en van het kindergeld. Betreffende de huurinkomst van 425 EUR, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid deze niet in rekening te hebben genomen nu uit de voorgelegde verklaring niet blijkt aan wie het huurgeld werd betaald.

De Raad wenst nogmaals te benadrukken dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij beschikte over volgende informatie bij het nemen van de bestreden beslissing omtrent de tenlasteneming:

- de loonfiches van de garant (zoals door verzoekster opgesomd)
- een uittreksel van het inkomen van de echtgenoot van de garant van 2007 (9978,87 EUR) en van de garant zelf van 2007 (14.121,33 EUR)
- de samenstelling van de familie van de garant: man, vrouw en 3 kinderen
- gelegaliseerde tenlasteneming.

Op basis van deze elementen komt het de Raad niet onredelijk voor te stellen dat de tenlasteneming ontvankelijk is doch geweigerd wordt omdat de garant onvoldoende solvabel is om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste.

Vervolgens geeft verzoekster kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar die stelt wat volgt:

“Geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager”

Dienaangaande poneert verzoekster dat zij een bewijs had neergelegd op de Belgische ambassade dat zij 4.000 EUR op haar rekening had.

De Raad stelt vast dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar visumaanvraag van 3 maart 2009 een bewijs heeft neergelegd dat zij 4.000 EUR op haar rekening had, zodoende dat haar kritiek feitelijke grondslag mist.

Waar verzoekster stelt dat de solvabiliteit van haar garant zelf verhoogd is in vergelijking met vorig jaar omdat zij nu slechts 2 kinderen ten laste heeft en vorige jaren nog 4 en zij aldus niet begrijpt waarom in maart 2008 een visum aan verzoekster wordt toegekend terwijl zij nu over meer inkomsten beschikt, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de stukken inzake de visumaanvraag van 19 februari 2008, blijkt dat verzoekster op 22 februari 2008 een bankafschrift voorlegde waaruit afgeleid werd dat er voldoende financiële middelen waren voor het gepland verblijf. Geenszins werd het visum, aangevraagd op 19 februari 2008, toegekend omdat de garant solvabel zou zijn, nu uit hetzelfde document blijkt dat de garant geen persoonlijke solvabiliteitsbewijzen voorlegde. Zodoende kan verzoekster niet dienstig aanvoeren dat een vorig visum werd toegekend terwijl de garant toen over mindere inkomsten beschikte.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing des te verrassender is omdat zij ondertussen gehuwd is met dhr. B.S., van Belgische nationaliteit en dit alles op volstrekt legale wijze. Zij vervolgt dat het bevreemdend is vast te stellen dat zij geen bezoek mag leveren aan haar schoonouders in België. Ten slotte geeft verzoekster aan dat daardoor een goede familieband wordt verbroken, hetgeen een ernstig moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft met voormelde redenering geen kritiek op de bestreden beslissing. Waar zij stelt dat de bestreden beslissing verrassend is daar zij op volstrekt legale wijze gehuwd is met een Belg, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een weigering van een visum type kort verblijf (met reden: familiebezoek aan de schoonouders) betreft en geenszins een weigering visum gezinshereniging, zodat de Raad niet inziet op welke wijze verzoekster met voormelde stelling een schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te tonen. Waar zij verder stelt dat het bevreemdend is dat zij geen bezoek mag brengen aan haar schoonouders in België, wijst de Raad erop dat dit geenszins uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden. Er dient vastgesteld te worden dat verzoekster de mogelijkheid heeft een bezoekje te brengen aan haar schoonouders in België, maar dat zij hiervoor een visumaanvraag dient in te dienen en de dienaangaande wetgeving en reglementering dient te respecteren. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat geen visum kon worden toegekend daar er geen financiële dekking was voor het geplande verblijf. Ook hier ziet de Raad niet in op welke wijze verzoekster met de ponering van voorgaande stelling een schending van artikel 8 van het EVRM beoogt.

Waar verzoekster stelt dat een goede familieband wordt verbroken, hetgeen een ernstig moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt, wijst de Raad erop dat een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet als een middel kan beschouwd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.